

Bemærkninger til lovforslaget

Den eneste holdbare løsning på de ulykker, der forvoldes – menneskeligt, samfundsmæssigt og økonomisk – gennem de hundredtusinder af skattesager, som hvert år rejses, er afskaffelse af indkomstkatten.

Næstbedst var massiv nedsættelse af indkomstskattetrykket.

Nærværende forslag er mere beskedent i sit sigte. Det vil blot rydde nogle af uhyrlighederne væk, så længe vi skal døje med den afsindige indkomstskat.

Samfundsmæssigt er det rent spild at beslaglægge ressourcer til indkomstskattevæsenet. Herved tilvejebringes intet trivselskabende. Danmarks kosteligste råstof – arbejdskraften – bør derfor ikke benyttes til bureaukrati ud over, hvad der er strengt nødvendigt for at opretholde nødvendige funktioner.

Faktum er imidlertid, at umådelig megen tid bruges både af de offentligt ansatte, skatteborgerne og deres rådgivere til noget så nytteløst som at korrigere om på skatteligningen, der under alle omstændigheder vil være skrigende uretfærdig, fordi indkomstskattesystemet ikke kan tilpasses det moderne samfund, og fordi den danske indkomstskattelovgivning er så rædselsfuldt dårlig.

Lovforslaget vil derhos medføre større tryk på danske hjem og stærkt nedsætte skattevæsenets personalebehov. Det vil næppe medføre noget nævneværdigt nettoprovenutab og ej heller forøge skatteuretfærdighederne.

Et af degenerationselementerne i indkomstskattesystemet ligger i myndighedernes overnidkærhed med skønsvilkårlige indkomstforhøjelser, f. eks. vedrørende et længst udrundet års befordring, privatforbrug og overarbejdsfradrag. I det offentliges mangemilliardforretning er det småpenge. Men skatteyderen rejser børster. Og hurtigt har sagen slugt mere til administration m. v., end skattekravet udgør. Og ingen ved, om det rejste krav eller det oprindeligt selvangivne er det mindst ukorrekte for en millimeterretfærdig optimus vir.

Lignende forslag blev fremsat af fremskridtspartiet som nr. 11 den 8. januar 1974, se folketingets

forhandlinger 1973-74, 2. samling sp. 119, sp. 971 samt tillæg A sp. 37, og som nr. 208 den 22. april 1975, se folketingets forhandlinger 1974-75, 2. samling, sp. 3847 og 5061 samt tillæg A sp. 4063, men på de pågældende tidspunkter var de andre partier endnu ikke modne til at indse det påkrævede i den foreslåede nytænkning.

Når fremskridtspartiet nu nærer nogen forhåbning om, at øjnene skulle være åbnet også hos andre partier, beror det på den anskuelsesundervisning, der er givet i forbindelse med de seneste finanslovsforhandlinger, de seneste oplysninger om stigningerne i antallet af offentligt ansatte og om, hvordan landsskatteretten overdynges med sager i forhold til, hvad den på sit nuværende ineffektivitetsniveau har kapacitet til at behandle og afgøre. Skattemyndighedernes tilbøjelighed til at gå tilbage i tiden for at foretage småreguleringer er nemlig en af hovedkilderne til overbebyrdelse af landsskatteretten.

Skal de tre nævnte miserer bekæmpes, er det nødvendigt med lovmodeller, der som den foreliggende adskiller sig kraftigt fra det traditionelle mønster. Alt for mange samfundssygdomme florerer alt for godt i den traditionelle politiske tankegangs klima.

Specielt om SV-regeringens eksplosionspolitik, hvad angår antallet af offentligt ansatte, henvises til folketingets forhandlinger 1978-79 spalte 4526-4528. Når der ansættes så mange på andre områder, er der al mulig grund til at spare personale inden for områder som skattevæsenets, hvor EDB og anden maskinel udvikling muliggør kraftige personalebesparelser uden forringet såkaldt serviceniveau. Alligevel øger SV-regeringen selv på dette felt mandskabsstyrken til ubodelig skade for det danske samfund, jfr. spalte 4864-4867. Om det samlede mandetimeforbrug til indkomst- og formueskattebeskatningens gennemførelse gav skatteministeren nogle oplysninger i Folketingstidende for 18. maj 1977 (se folketingets forhandlinger 1976-77, 2. samling spalte 4658-4660).

Om »8. november«